

מקורות פרשת תזריע תשפ"ד פצעי גדלות – הפוטנציאל המבטיח של המצורע

גור אריה יג,ב: למה לאהרן דווקא? הא לא נמסר לאהרן רק דברים שהם צרכי מקדש?

רמב"ם טומאת צרעת ט,ב: כהן שאינו יודע לראות, החכם רואהו ואומר לו: 'אמור טמא' והכהן אומר 'טמא'. 'אמור טהור' והכהן אומר 'טהור' ... שנאמר 'ועל פיהם יהיה כל ריב וכל נגע'. ואפילו היה הכהן קטן או שוטה – החכם אומר לו והוא מחליט או פוטר או סוגר.

3. סוטה לט,א: מאי מברך? אשר קדשנו בקדושתו של אהרן וצונו לברך את עמו ישראל באהבה.

שמות ד,יד: אהרן אחיך הלוי ידעתי כי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יוצא לקראתך וראך ושמה בליבו.

זוהר ג קמה,ב: כהן גדול נקרא מלאך ה', שבא מצד החסד ולכן לא נמצא כהן שבא מצד הגבורות.

ליקוטי שיחות כז/88: כהן עניינו 'לברך את עמו ישראל באהבה', איש חסד ולכן רק עליו סומכת התורה להכריז על יהודי אחר "טמא" ולהוציא אותו מחוץ למחנה.

4. ליקוטי תורה פרשתנו כב,ב: 'אדם כי יהיה בעור בשרו' – אדם הוא במדרגה גדולה לפי שהוא שלימות בכל... וגם נגעים דברים גבוהין הן, וכשעדיין לא קרא לו הכהן שם טמא, אין הנגעים בכלל טומאה, אלא אדרבה הם אורות עליונים, רק שהם דינא קשיא דקדושה... והובא אל אהרן הכהן, שנתעלים ע"י הכהן שהוא חסד עילאה דרועא ימינא ויוכל להמתיק דינים.

שיחת תזריע מצורע תשנ"א 492: האורות העליונים שאינם מתלבשים בכלים, פועלים תנועה של 'רצוא' (בריחה והרחקה של הכוחות), ומחמת שאינו נמשך בבחינת 'שוב', בכלים ואותיות דקדושה, יוכל להסתעף יניקת החיצונים (זעם ומרידות ושנאת העצמי והסביבה). כמו שאחר ההתלהבות בתפילה, אם אינו עוסק בתורה, יוכל להתהוות בחינת דינים וקפידא וכעס ומזה נסתעף גם כן יש וגסות וכו'.

שם/494: גלות עניינה העלם והסתר, אבל בשורשה היא אורות עליונים שלמעלה מהתגלות בכלים ומפני גודל הפלאות האורות, משתלשל חושך כפשוטו, עד לעניינים הדיפך הטהרה. לכן התיקון הוא לא על ידי עניין חדש, אלא התגלות עניינה האמתי של הגלות והפיכתה לגאולה.

1. שער הכוונות דרושי פסח: לשון פסח – פה סח, ולכן צריך להרבות בסיפור יציאת מצרים.

ספר הזוהר ח"ב כה,ב: כל עת שהדבור היה בגלות, משה הוציא קול בלי דבור 'ואני ערל שפתים'. עד שקרבו לפני הר סיני וניתנה התורה והתחבר הקול בדיבור ואז דיבר דבריו.

2. ויקרא יג: אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת (דרגות לובן)... וראהו הכהן וטמא אתו... בגדיו יהיו פרומים וראשו יהיה פרוע... וטמא טמא יקרא... בדד ישב מחוץ למחנה מושבו.

שם משמואל תזריע תרע"א: ארבעה שמות נקרא האדם: 'אנוש' מפאת הגוף שהוא כח אנוש וחלוש, 'גבר' הוא מפאת הנפש שיש בכחה להתגבר על הגוף. 'איש' הוא מפאת השכל שעומד גבי הכוחות ואיש הוא כמו בעל הבית, כמו 'אלימלך איש נעמי'. 'אדם' הוא כנגד צלם האלוקים המחבר כולם.

ערכין ג: תינוק בן יום אחד מטמא בנגעים, דכתיב 'אדם כי יהיה בעור בשרו', אדם כל שהוא.

אור החיים: אומרם ז"ל 'אתם קרויים אדם ואין אומות העולם קרויים אדם', שאין האומות מטמאין בנגעים.

סנהדרין צח: משיח יושב בין העניים סובלי חלאים כפתחה של רומי – רש"י: סובלי חלאים -- מנוגעים והוא גם מנוגע, דכתיב 'והוא מחולל מפשעינו', וכתב 'חליינו הוא נשא'.

ילקוט שמעוני רמז תקנ"א: 'הצרוע' זה בית המקדש, 'אשר בו הנגע' זה עבודת אלילים, 'בגדיו יהיו פרומים' אלו בגדי כהונה... ו'טמא טמא יקרא' זה חורבן ראשון וחורבן שני.

משנה נגעים א,ד: רבי דוסא בן הרכינס אומר: מראות נגעים שלושים ושישה. עקביה בן מהללאל אומר: שבעים ושניים.

פירוש המשניות לרמב"ם: אי אפשר להרגיל במראות אם לא יכיר בהן שהן ל"ר. שהנגעים ששה מינים: נגעי עור בשר, נגעי שחין ומכוה, נגעי קרחת וגבחת, נגעי ראש וזקן, נגעי בגדים ונגעי בתים... ובהם גופא: שמונה בעור הבשר, ושמונה בשחין ומכוה, ושמונה בקרחת, ושמונה בגבחת, והם בעצמם בראש וזקן, ושני מראים ירקרק ואדמדם בנגעי בגדים וגם בנגעי בתים – ואלו ל"ו מראים. עקיבא בן מהללאל מוסיף שהם כפול: שבעים ושניים, לפי שאלו המראות... יהיו בתחלה ואחרי שבוע יצטרך הקישא בין עתה ובין מה שהיה עליו קודם אם בשבוע ראשון שני ושלישי.